

Stanislav Marec

Planéta "The HOPE" (Nádej) Rok 1 299 392 278 987 274 n.l.

Ráno 4:30 zazvonil budík.

Budík nemá nikto rád....

Kto má rád budík?

Nedobrovoľné vstávanie je nepríjemné ,asi ako teplé pivo,studená voda,blikajúca rezerva ,list od exekútora a štvorka z telesnej výchovy dokopy.

Za budík a vlastne za všetko môže čas.

Vie to aj Lenka Filipová, ktorú občas pustí nejaký štamgast v hostinci na starom džuboxe alebo zaznie na odľahlej Kysuckej dedinke zo stareho rozhlasu.

V pomyselnom rebríčku je za zvukom budíka už len hukot sirén pri leteckom útoku a spev Džastina Bíbera .

Každý deň je v časopriestore výnimočný a človek si ho dokázal urobiť všedný.

Vniesol do svojho života takú tu "rutinku" a naučil sa hovoriť MOŽNO.

Možno raz pôjdem do Himaláji.

Možno raz bdem mať.

Možno raz ...

A nakoniec zazvoní budík.

Crrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrn.

Oblečíeme sa , z vešiaku vezmeme kľúče a vrátíme sa až o 40 rokov.

Ale dnes nie.

Dnes sú už sny krajšie ako realita.

A potom ten budík....

Strhá nás z neho , vykope nás z pod teplej periny a tým svojím poslaním nám dokáže urobiť akýkoľvek nádherný song po čase nepríjemný.

Musíme vstať.

Je sranda , že napriek miliarde iných možností na tomto svete-My musíme vstať a ísť.

Musíme, lebo treba platiť.

Za všetko dnes treba platiť.

Peniazmi. Zdravím.Časom. Životom...

A tak sme sa dobrovoľne nedobrovoľne dostali do začarovaného kruhu.

A to nie je kruh.

To je mlynské koleso,také to obrovské z kameňa, ktoré nás zomelie, rozpráši a pošle do histórie ľudstva.

Potom z nás vyrastú lipy, alebo brezy.Alebo tráva.

O 500 rokov nás odfotia do knižky dejepisu s voľajakým medeným džbánom a napíšu:

Toto bol človek Homo Selfiens. Veľmi primitívny a sebecký tvor.Žil na planéte Zem a staral sa len o seba.

Nezaujímala ho vojna, ani smeti okolo cesty. Ani roztápajúci ľadovec.Miznúci prales, umierajúce more.

To neboli podstatné veci...

Potreboval mať len prácu, barák, dobré dve autá , áj fon a veľkú telku a potom sociálnu sieť,aby sa o tom každý dozvedel že to všetko tvrdou drinou dosiahol...

To stačilo. Odstupom času sa aj to najväčšie šialenstvo stane normálne ,ak ho začnú robiť ostatní.

Akési všedné a obyčajné.

A tak sme sa začali opičiť .

Opičiť po tých nesprávnych opiciach a kráčať späť.

Malý Rudy žil na planéte vo vesmírnom štvorci C2 - Miliardu svetelných rokov smer Orion.

Ako sa tam dostal?

Na vesmírnej lodi, ktorú sa na sklonku ľudstva podarilo vyslať na náhodu do nekonečného priestoru vesmírnej výzvy.

Narodil sa z oplodneného vajíčka, ...

Nenarodil sa len tak. Pár miliárd rokov bol zavretý a zmrazený ako spermia v časovej kapsuli. Keď nastal čas- vajíčko bolo vypustené a spermia rozmrazená.

Človek hybernovať nedokáže.

Bunky áno.

Do šiesteho roku sa oňho starali roboti.

Potom on sám.

Na jednom malom USB kľúči bolo všetko.

Všetko čo doposiaľ človek vytvoril a dokázal.

Miliarda fotografií, miliarda vecí ,ktoré sa mu páčili...

Páčila sa mu polárna žiara, ľadový medveď, vodopády, Mózart, západ Slnka , západ hviezdy , ktorú už on nikdy nezažije... vyhasla, ako všetko krásne čo má až moc jasnú predpoveď raz skončiť, ... Všetko toto bolo tak krásne a tak dokonalé.

Páčila sa mu fyzika, mal rád teóriu relativity. Ujco Ajštajn bol celkom vtipný. Sedel tam s vyplazeným jazykom a smial sa mu.

A tak si ho vytlačil na plagát a zavesil na okno. Vytlačil si rodinku líšok , farebnú húsenicu a neskôr aj krásneho motýľa.

Svet tam kdesi bol tak krásny.

Malé dieťa pochopí všetko a tak sa mu po 10 tich rokoch odomkol priečinok o tom ako sa všetko posralo.

Jadrové výbuchy, mŕtve telá veľrýb, vojny, smrť, smeti, sebestvo a nekonečnú ľudskú hlúposť- realita bola moc krutá.

Ukázali mu zničenú planétu v jej najškaredšej podobe.

On sa rozplakal .

Každý deň sa učil na chybách iných , aby sa to už nikdy nezopakovalo.

Sebestvo a závišť. To bol najväčší hriech. Najväčší zo všetkých.

On ako malý chlapec to pochopil.

Na palube sa nachádzalo niekoľko 1000 vzoriek zvierat, rastlín a páru smiešnych rokov histórie ľudstva.

V iných galaxiách s modernou technológiou nebol problém urobiť základňu.

Skôr ako planéta Zem prestala fungovať , takýchto rakiet bolo do vesmíru vypustených 1000.

Každá do iného konca vesmíru. Nikto nepoznal koniec. Lebo opustil Zem skôr ako sa narodil.

Vďaka jednoduchému vzorcu bolo jasné, že život na Zemi už neexistuje.

Každých pár milión rokov , sa to všetko maže. Maže sa realita a ostáva už len minulosť.

Tak ako v mramorových kameňoch ostávajú trilobity, kostí dinosaurov, pod hrubou vrstvou zeme ostali pochované aj zvyšky doby človeka.

Hrubé knihy , krásne blondínky, mrakodrapy, fontány, autá, smartfóny, nákupné centrá , motýľe, stromy. To všetko bolo nenávratne preč...

Ráno 4:30 zazvonil budík.

Rudolfa potešil.

Hviezdy už boli vysoko.

Otvoril okno , za veľkým oknom štebotali vtáky a tak akosi sa nikam nemusel ponáhľať.

Vrátil sa naspäť k Sára.

Modro-oká bruneta , ktorú kapsula vypustila o 6 rokov neskôr a on ju videl rásť do krásy.

Všetko čo človek potreboval k životu mal...

Podarilo sa nám vytvoriť nový svet bez nenávisti a sebeckosti.

Niekde tam ďaleko od nás.

Novú Zem , nazvali ju HOPE. Nádej...

" ,Podme sa rozprávať o ľuďoch',skúsila Sára zavčas rána z teplej periny.

"Nekazme si deň",uzemnil ju Rudy a pozrel na plagát jadrového hríbu na stene izby.

"Načo?"